

Nancy Springerová

*Popel patří
pravděpodobně
velkému psovi.
Je Flossie nazjívru?*

*Podivný poslední obraz
manželky
Cadogana Rudecliffe*

*Kam odjel
černý kočár?*

Enola Holmesová

PŘÍPAD ČERNÉHO KOČÁRU

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ černého kočáru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ černého kočáru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmesová

PŘÍPAD ČERNÉHO KOČÁRU

Nancy Springerová

přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

Teanně Byertsově, dlouholeté kamarádce

PROLOG

Psáno Sherlockem Holmesem, 1889

Těm z vás, kteří mě znají díky mé úctyhodné profesi prvního soukromého detektiva na světě, jistě neuniklo, jakým velkolepým způsobem ovládl londýnskou scénu další člen rodu Holmesových s podobným zájmem. Řeč je o mé mnohem mladší sestře Enole. Řada lidí považuje její troufalé způsoby, kterými upoutává pozornost veřejnosti, za skandální a odsouzeníhodné. Někteří dokonce mluví o mém selhání, protože jsem ji podle nich nedokázal udržet pod kontrolou. Vítám proto tuto příležitost, abych mohl logicky a nezaujatě popsat mé zážitky s Enolou Eudorií Hadassah Holmesovou.

Abych se vyhnul podezření, že jsem sentimentální, dovoluji mi poznamenat, že ze sestřina, tedy Enolina, dětství si nic nepamatuji. Vlastně jsem ji do července 1888 téměř neznal. Když se v roce 1874 narodila, odcházel jsem z domu za studii a vzhledem k velmi nepříjemnému narušení domácího života,

způsobenému jejím příchodem na svět, jsem svůj odjezd ještě uspil. Během následujících let jsem ji potkal pouze několikrát a jako správný džentlmen jsem k tomuto zaneřádnému a nevyvinutému lidskému exempláři vždy cítil přirozený odpor. Když měl otec pohřeb, byly jí čtyři roky a stále si neuměla ani pořádně utřít nos. Nevybavuji si, že bych s ní tehdy vedl nějakou rozumnou debatu.

Uplynulo deset let, než jsem ji znovu uviděl ve zmíněném červenci roku 1888.

A nestalo se tak za běžných okolností. Jelikož její matka, naše matka, nečekaně a nevysvětlitelně zmizela, mladá Enola povolala mého bratra Mycrofta a mě, abychom přijeli z Londýna. Když vlak zastavil v cíli naší cesty, na venkově, čekala nás Enola na nástupišti a vypadala jako právě vylíhnutý čáp. Na čtrnáctiletou dívku byla nevšedně vysoká, měla na sobě šaty, které nedokázaly zakrýt její kostnaté kotníky, a chyběl jí klobouk i rukavičky. Jak kdyby toho nebylo málo, vítr jí na hlavě vytvořil vrabčí hnízdo. S Mycroftem jsme ji považovali za dítě ulice a nepoznali jsme ji do té doby, než na nás promluvila: „Pan Holmes a, ehm, pan Holmes?“ O dobrém vychování neměla ani ponětí a zdálo se, že ji mátlly Mycroftovy otázky. A tak když jsme dorazili do Ferndell Hall, našeho po předcích zděděného domova, měl jsem sestru za ještě hloupější, než bývají typické zástupkyně ženského pohlaví.

Jakmile jsme zmapovali situaci, s Mycroftem jsme usoudili, že naše matka nebyla unesena, nýbrž jako správná sufražetka

utekla. To nám nedělalo žádné starosti, protože matka již splnila svůj účel zplodit potomky a ve svém věku byla zcela nenapravitelná a také nepotřebná. Něco jsme však museli provést s Enolou, protože jsme došli k závěru, že na její záchranu ještě není příliš pozdě. Nehleděli jsme na její nesmyslné protesty, zajistili jí místo na skvělé soukromé dívčí škole a doufali, že ji časem úspěšně provdáme.

Do Londýna jsme se s Mycroftem vrátili s pocitem, že jsme splnili svou povinnost.

Naše sestra nicméně do školy nikdy nedorazila. Cestou tam se jí podařilo zmizet.

Jak se jen opovažuje? Takový nevděk!

Následující dny jsem já, Sherlock Holmes, nejlepší detektiv na světě, obětoval veškerý svůj čas, abych vystopoval jednu hloupou holku na útěku, která se s největší pravděpodobností přestrojila za chlapce. Nevypátral jsem ale vůbec nic. K mému velkému zklamání mi o ní podal zprávy až inspektor Lestrade ze Scotland Yardu.

Převlékla se za vdovu.

No tedy! Poprvé mi došlo, že jsem ji podcenil. Alespoň něco v té hlavě mít musela, protože tím, že se vydávala za vdovu, mohla skrýt svůj obličej, přidat si na věku a odradit ostatní od toho, aby se k ní přibližovali.

V takovém kostýmu však byla nápadná. Vystopoval jsem ji do Londýna, ačkoli jsem nechtěl uvěřit, že měla tu troufalost se tam vydat. A potom jsem ve Scotland Yardu narazil na jednoho mladého aristokrata, kterého prý zachránila před únosci

dívka maskovaná za vdovu! Ten kluk mi ale také řekl, že teď byla převlečená za neprovdanou ženu se cvikrem.

Zintenzivnil jsem svou snahu ji vypátrat, abych ji zachránil před nástrahami Londýna. Bohužel jsem neměl žádnou její podobiznu, kterou bych mohl zveřejnit. Nikdo ji nikdy nevyfotil. Do rukou se mi však dostal velmi zajímavý a obsažný sešitek rébusů, který jí dala matka. Zjistil jsem z něj, že ty dvě spolu potají komunikují prostřednictvím osobní rubriky v *Pall Mall Gazette*, a proto jsem tam nechal otisknout svůj vlastní vzkaz. Vydával jsem se za naši matku a požádal Enolu, aby se se mnou setkala. Mou lest ale nějakým způsobem prokoukla. Zatímco jsem čekal u Britského muzea připravený ji polapit, podařilo se jí dostat se do mého bytu a vzít si zpátky svůj sešit! Když mi moje paní domácí pověděla, že vypadala jako chudá pouliční prodavačka, která se třásla zimou, uvědomil jsem si, že jsem při vycházení z domu prošel přímo kolem ní!

Poté jsem se o Enolu bál ještě víc. Nabyl jsem totiž dojmu, že by mohla být bez dostatečných finančních prostředků, a proto jsem se začal soustředit na chudinské čtvrti. Jednu mrazivou noc jsem tam potkal Sestru ulice, němou jeptišku zahalenou do černého hábitu, která pomáhala chudým. Dokonce mi nabídl i sušenku. Krátce nato mi do náručí odevzdala omdlévající dámu a stručně popsala zloducha, který dané dámě ublížil. Rozpoznal jsem hlas té „němé“ jeptišky a ke svému největšímu překvapení jsem si uvědomil, že je to moje vlastní sestra! Snažil jsem se ji polapit, ale pohrozila mi dýkou a zmizela ve tmě. Nikdo z londýnské policie ji nenašel. Když jsem se ráno

s pocitem porážky vracel do svého bytu, našel jsem tam její odhozený hábit! Byla tak drzá a opovážlivá, že se schovala u mě v pokoji, zatímco já ji hledal venku!

Jen tak mimochodem se jí za pomoci té její dýky podařilo pořádně zřítit toho ničemu, aby zachránila již zmíněnou dámu. Bylo zřejmé, že moje sestra Enola se o sebe dokázala postarat. Ale k čertu s tou holkou! Přece jsem jí nemohl dovolit, aby vyrůstala jako dříví v lese v ulicích Londýna. Zkrátka jsem ji musel zachránit. Avšak i přes veškeré mé úsilí se zima pomalu přehoupla v jaro, a po Enole stále ani stopa.

Pak jsem musel svou pozornost obrátit k nevysvětlitelnému zmizení mého drahého přítele doktora Watsona. Týden jsme já a můj bratr Mycroft nespali ani nejedli, ale nikde jsme ho nemohli vypátrat. Nakonec jsme to nebyli my, kdo ho zachránil, nýbrž naše sestra! Vzkaz v novinách, který byl podepsán E. H. – Enola Holmesová –, nás zavedl přímo k nebohému Watsonovi, jehož drželi v zajetí v ústavu pro choromyslné.

Cítil jsem se pokořený a neměl jsem sebemenší tušení, jak se Enole tento kousek podařil.

Také jsem nevěděl, kde v Londýně bydlela a jak se dokázala uživit. Nyní si ale, milí čtenáři, vzpomeňte na tu omdlévající dámu, kterou mi odevzdala do náruče. Krátce po Watsonově návratu se tatáž dáma stala obětí intrik, během kterých měla být proti své vůli provdána a já ji měl zachránit. Během noci jsem se proto musel potají vkrást do sídla, kde, jak jsem se odůvodněně domníval, ji drželi v zajetí. Vplížil jsem se do zahrady oblečený do černého, se zamaskovaným obličejem...

a spadl ze srázu! Při dopadu na dno jsem si ošklivě poranil kotník.

A utrpěla i má pýcha. Člověk neočekává, že by uprostřed města narazil na příkop, a přesto jsem byl v jednom takovém lapen, bez možnosti být jen se pokusit vyškrábat ven. Seděl jsem na nepohodlných kamenech a kotník mi otekl do takové míry, že jsem musel kapesním nožem přeřezat tkaničky, abych dostal nohu z boty. V té černočerné tmě se mi to dělalo velmi těžko, a proto jsem si pro sebe nadával.

Nad hlavou jsem uslyšel známý dívčí hlas, jak si ze mě utahuje: „Že ti není hanba.“

V tu chvíli mi určitě spadla čelist. Byl jsem v takovém šoku, že mi chvíli trvalo, než jsem zalapal po dechu: „Enolo?“

Ano, byla to ona. Hodila mi dolů kořalku a obvazy, a pak se zdánlivě nemožně vyškrábala na strom, s lanem mezi zuby. Připevnila ho k větvi a jako nějaká přerostlá opice s žuchnutím skočila na druhou stranu příkopu, ve kterém jsem zůstával uvězněn. Očekával jsem, že mi to lano podá, abych se dostal ven, ale ne. Vydala se vpřed, aby sama zachránila uvězněnou dámu, a já bych v té jámě nejspíš trčel dodnes, kdyby ven nevyšel pán domu a nezačal po nás střílet! V té překérní situaci mi nakonec Enola pomohla dostat se ven z příkopu, vyšplhat na plot, seskočit dolů a pak co nejdál odtamtud. Nohu jsem měl tak nepoužitelnou, že jsem se musel opírat o sestřino rameno, abych dokázal odkulhat pryč. Můj bratr Mycroft mi zcela jistě nikdy neodpustí a ani neporozumí tomu, proč jsem se cítil povinen nechat ji jít, když jsme dorazili na bezpečné místo.

Přinutil mě k tomu vděk a smysl pro čest. Se sestrou jsme si potřásli rukou a ona se jako divoký poník rozběhla za svobodu, s hřívou vlasů, která jí vlála kolem hlavy. Uklidnilo mě, když jsem si všiml, že na sobě měla sukni, nikoli kalhoty.

Jen o dva dny později mě pověřila, abych se postaral o tu nešťastnou dámu, kterou zachránila před vynuceným manželstvím. Pak už jsem sestru neviděl až do dalšího měsíce, kdy jsem ji čirou náhodou potkal v domě Florence Nightingaleové. Měla brýle, mužský klobouk, inkoustově modré rukavičky a tmavé rovné šaty. Byla přestrojená za studentku, ale musím se konečně pochválit, že tentokrát jsem ji ihned poznal. A ona zase utekla. Honil jsem ji až do posledního patra domu, ale unikla ven oknem, sešplhala po velkém dubu a jako zajíc pelášila pryč.

Plný vzteku a obdivu zároveň jsem se začal věnovat úkolu, jímž mě pověřila slečna Nightingaleová, a to abych našel neznámou ženu jménem Tupperová. Udělal jsem průzkum a den nato jsem se přestrojil za nuzného vratkého starce s šedivým plnovousem a potuloval se kolem jednoho velkého domu, předstíraje, že hledám čtvrtpenice ve škarpě. Velmi jsem se podivil, když proti mně přešla přes ulici jednoduše oblečená dáma, jistě aristokratického původu, vystoupala ke vchodovým dveřím a energicky zabouchala mosazným klepadlem. Byla to Enola! Nedokázal jsem ji zastavit, než do toho nebezpečného domu vkročila, a tak jsem se alespoň přiblížil k oknu a sledoval ji skrze něj. Tolik jsem se o ni strachoval, že jsem dokonce vyšplhal po stěně, když ji odvedli do horního patra. Zvenčí jsem se přidržoval popínavé rostliny a obličej tiskl ke sklu, abych viděl

dovnitř. Ona se podívala přímo na mě a zamrkala! Byl jsem tak vyvedený z míry, že jsem málem ztratil balanc a spadl dolů. A jak už bylo politováníhodným zvykem, opět mě přelstila. Když se rozletěly vchodové dveře a já měl plno práce se zloduchem, na kterého jsem musel použít své umění džiu-džitsu, Enola zmizela zadním vchodem, samozřejmě i s dotyčnou paní Tupperovou, kterou dopravila do bezpečí domu slečny Nightingaleové.

Dalšího dne se mi z hlasité konverzace přes naslouchátko podařilo rozluštit, že ta nebohá, hluchá a prastará paní Tupperová byla Enolina domácí a s nadšením jsem si vyvodil, že by ji Enola mohla přijít navštívit. Proto jsem na ni číhal společně s mým společníkem, kolíí Reginaldem. Rezidenci slečny Nightingaleové navštěvovaly denně tucty lidí, a když jsem vyhlížel svou všedně vypadající sestru, nevěnoval jsem pozornost půvabné dámě ve zdobných, blankytně modrých šatech ušitých ze tří různých látek. Jenže Reginald, sestřin mazlíček, začal kňučet a tahat mě za vodítko! Nechal jsem ho, ať k ní běží, a sotva jsem mohl uvěřit, že ta „dáma“ ho přivítala smíchem a slzami a bez okolků si k němu sedla na zem, aby ho objala! Když viděla, že se na ni dívám, usmála se a ochotně přijala mou ruku, abych jí pomohl vstát. Myslím si, že vycítila, že jsem se nad ni ve všech ohledech přestal povyšovat.

A tak jsme se opět setkali. Neproběhlo to bez komplikací; v ten samý den mi znovu unikla. Zůstali jsme ale v kontaktu a o pár dní později se mi ji podařilo, v jejím nejvznešenějším převleku dámy, dostat do jedné drožky s naším bratrem My-

croftem. Poté, co Mycroft strávil večer se svou ohromující sestrou a pomohl jí v labyrintu londýnských loděnic najít nezvěstnou vévodkyni, dospěl ke stejnému závěru jako já:

Enola nepotřebovala ochraňovat.

Enola nepotřebovala jít do dívčí školy.

A ani se nepotřebovala vdát. Naopak, Bůh pomáhej muži, který by byl tak nerozvážný a vzal si ji za ženu.

Další den, na Enoliny patnácté narozeniny, jsme se všichni tři sešli u mě v bytě na čaj a dort. Z dopisu, který nedávno přišel, jsme se dozvěděli, proč naše matka utekla: její dny byly sečteny, a než zemřela, strávila své poslední chvíle osvobozená od společenských diktátů. Enola uronila pár slz, ale úsměvů rozdala víc; její matka byla pryč, zato teď měla bratry. Mycroft se s ní usmířil a já jsem si ji oblíbil. Všechno bylo dobré.

Anebo tak jsem si to ke svému uspokojení myslel, neschopen dopředu předvídat, že se rozhodne strkat svůj velký nos do jednoho z mých případů...

KAPITOLA PRVNÍ

Potom, co jsem se v létě roku 1889 usmířila s bratry, strávila jsem celý srpen s kolidem Reginaldem na Ferdnelli, venkovském sídle mého dětství, a byla jsem šťastná. Po návratu do Londýna a do mého bezpečného, ač poněkud spartánského pokoje v Profesionálním ženském klubu, jsem si poříдила krásné nové šaty. Meruňkový fulár s lehce vycpanými rameny a úzkou sukní tentokrát nesloužil jako převlek, nýbrž byl určený pro mé pravé štíhlé já! Naštěstí z módy konečně vycházela postava typu „přesýpacích hodin“, zrovna, když už jsem nepotřebovala výplně hrudníku a regulátory boků, abych se skryla před Sherlockem a Mycroftem! Nemohla jsem se dočkat, až je zase uvidím jako pravá Enola Holmesová.

Ale z dnů se staly týdny, srpen se přehoupl v září a já od nich stále neměla žádné zprávy.

Ztrácela jsem naději. Zase jsem se cítila osamělá, což se zdá být mým osudem. I moje jméno Enola znamená pozpátku „alone“, sama. Chtěla jsem si koupit klobouk, který by se hodil k mým

meruňkovým šatům, ale ani vyhlídka této příjemné aktivity mě nevytáhla z mé netečnosti. A tak jsem jednoho slunného odpoledne místo pobíhání po obchodech sklíčeně seděla v klubovém salónku, když mi služebná přinesla vzkaz na mosazném tácku. „Ten pán říkal, že si počká na vaši odpověď, slečno.“

Víte, milí čtenáři, mužům byl vstup do Profesionálního ženského klubu přísně zakázán.

Nikdy jsem nedostávala vzkazy od mužů, a proto musel být tento od jednoho z bratrů. S největší pravděpodobností od Sherlocka, protože Mycroft se zřídka vychyloval ze své oběžné dráhy mezi jeho ubytováním v ulici Pall Mall, vládní kanceláří ve Whitehall a Diogenovým klubem. Srdce mi proto poskočilo, když jsem se natáhla pro dopis psaný na obyčejném papíru. Rozložila jsem ho a začala číst, ale nejdřív jsem se podívala na podpis.

Hrom do toho! Byl to jen doktor Watson. Psal:

Drahá slečno Enolo,

jsem si jistý, že by Váš bratr Sherlock důrazně nesouhlasil s tím, že se na Vás obracím tímto způsobem, ale jako jeho přítel a lékař se cítím povinen Vás informovat o jeho znepokojivém stavu. Možná nevíte o tom, že je náchylný k pocitům melancholie. Jistě mě za to pokárá, ale musím Vás poprosit, abyste se za ním se mnou vydala. Doufám, že Vaše přítomnost by mohla situaci zlepšit. Čekám na Vaši odpověď.

Váš pokorný služebník,

Doktor John Watson

Srdce se mi rozbušilo. Sherlock a ve znepokojivém stavu? Co tím Watson myslel?

Musím to okamžitě zjistit.

Vyskočila jsem na nohy, řekla služebně: „Povězte tomu džentlmenovi, že jsem hned u něj,“ a rozběhla se do svého pokoje pro nejnovější boty. Měla jsem totiž na sobě hedvábné bačkory vhodné jen na vnitřní použití, protože na ulici by se mi roztrhaly. K tomu jsem našla ladící rukavičky, uhladila si rozčuchané vlasy, nasadila na ně klobouk a chňapla po parapleti. Moderní dáma nesmí nikdy vyjít ven bez slunečníku, vějíře anebo alespoň kapesníčku, zkrátka něčeho pěkného v ruce, a milí čtenáři si jistě už všimli, že jsem si docela oblíbila vypadat jako pěkně oblečená mladá žena.

Až natolik, že mě napadlo se převléknout, ale nakonec jsem to zavrhla. Než bych nechala doktora Watsona čekat na rozpáleném chodníku déle, než bylo nutné, radši jsem se ujistila, že jsou moje taftové šaty s puntíky dostatečně vkusné.

Když jsem vyběhla z vchodových dveří Profesionálního ženského klubu, milý pan doktor čekal vedle dvoukolé drožky, do které mi za doprovodu běžných zdvořilostních frází pomohl nastoupit. Pak se posadil vedle mě a vybídl vozku, aby nás odvezl do Baker Street.

Samozejmě jsem se nejprve musela zeptat na obvyklé otázky, jako například, zda se jemu a jeho manželce daří dobře. Doktora Watsona jsem si velmi oblíbila a doufala jsem, že mou náklonnost pozná z tónu mého hlasu. Kdybych k němu nechovala takové sympatie, drze bych celou úvodní konverzaci

přeskočila, protože jsem především chtěla vědět, co je s mým bratrem.

„A Sherlock? Něco vás ohledně něj znepokojuje, pane doktore?“

Doktor si povzdychl a jeho upřímné hnědé oči prozrazovaly, že má starosti. „Holmes posledních deset dní nedělal nic jiného, než že naplno zapojil své úžasné schopnosti a věnoval se případu týkajícího se tajných dokumentů, které někdo odcizil námořnictvu. Šlo o neštěstí na lodi *Princess Alice* a o vzácný druh malajského pavouka. Pracoval ve dne v noci, bez jakékoli pauzy, a z toho všeho vypětí dostal své zdraví až do kritického bodu. A teď, když záhadu vyřešil, ponořil se do té nejtemnější deprese. V momentě, kdy ho v síních parlamentu chválí naši národní vůdci, on nechce opustit svůj byt, ani jíst. Dnes ráno jsem se snažil použít veškeré své přesvědčovací schopnosti, abych ho alespoň dostal ven z postele.“ Doktor Watson, který celou dobu mluvil k podlaze drožky, teď zvedl svůj pevný pohled a nesnažil se nijak zakrýt neklidný výraz. „Povzbuzoval jsem ho, ať se oholí a oblékne, aby udělal alespoň nejzákladnější krok ke svému zotavení, ale všechno marně. Odmítl mě, aniž by pronesl jediné slovo. Jednoduše se ke mně obrátil zády a nevnímal si mě.“

Vozka zastavil před 221 Baker Street. Když jsme vystoupili na chodník a drožka s rachotem odjela, prudce jsem se zastavila a promluvila k doktoru Watsonovi: „Nepůjdu nahoru, dokud nebudu vědět, co mám dělat.“

„Víte, co je to deprese?“

„Trochu ano.“ Snažila jsem se usmát, ale místo toho jsem se zašklebila. „Sama jsem zažila několik takových temných záchvatů. Myslím si, že to máme v rodině. Řekla bych, že příčinou bude splín, a odhaduji, že nejlepším lékem by mohlo být vyvolat pořádný záchvat vzteku, očišťujícího vzteku. Souhlasíte?“

Watson se zdál být z mého nápadu trochu na rozpacích, ale odpověděl bez zaváhání: „Jakákoli náhlá změna by jistě byla ku prospěchu.“

„V tom případě si myslím, že byste neměl chodit se mnou. Věřím, že bych mohla uspět lépe, pokud budu sama.“

Když mi paní Hudsonová, Sherlockova milá a vše snášející bytná, otevírala dveře, zamrkala na mě a usmála se.

V Sherlockově bytě na mě čekal opravdový manifest melancholie v podobě přití. Obývací pokoj vypadal přes zatažené závěsy a nezapálené lampy jako temné podsvětí plné stínů, z nichž jeden byl on samotný. Polehával na pohovce... anebo alespoň myslím, že jsem na ní viděla ležet dlouhou, neforemnou a nehybnou postavu.

„Panečku, to jsme ale ponurost sama,“ lamentovala jsem, zatímco jsem mířila na druhou stranu pokoje, abych roztáhla závěsy. Dovnitř se vehnalo denní světlo a já se otočila, abych se znovu podívala na bratra. Sherlock měl na sobě šedý župan a válel se na pohovce s nataženýma nohama a překříženýma kotníky. Byly holé, kostnaté a nějakým zvláštním způsobem na mě působily zranitelně, dokonce i když měl obuté pantofle

z kobercoviny. Vedle něj se na podlaze tyčil stoh novin, které sem pro rozptýlení jistě přinesl věrný doktor Watson. Všechny však vypadaly netknuté. Sherlock se opíral o vypolstrovanou područku, dlouhé ruce nečinně položené v klíně. Otočil sice hlavu směrem ke mně, ale zdálo se mi, že se na mě nedívá, jeho pohled byl nepřítomný, Píchlo mě u srdce, jak mi chyběly jeho jinak bystré oči. Kůži měl popelavou, tváře neoholené a vypadal ztrhaně.

„Můj drahý bratře, co to s tebou je, že sedíš takhle ve tmě?“ prohlásila jsem všetečným tónem ve snaze být otravná. „Máme tu případ sklíčenosti a potřebujeme nějaký lék, že? No, tak se na to podíváme.“ Odložila jsem rukavičky a slunečník a ze stolu jsem si vzala tužku a draze vypadající poznámkový blok. Vedle pohovky jsem postavila jídelní židli a posadila se přímo naproti Sherlockovi, abych mu mohla zírat do zarostlého obličeje. S vážným výrazem ve tváři jsem přikyvovala. „Kdybys byl v ústavu pro choromyslné, dostal bys chloralhydrát a čemeřici, aby z tebe tu tvoji depresi vyhnali,“ řekla jsem, „ale předpokládám, že nejdřív bychom mohli zkusit očistu.“ Začala jsem škrábat do bloku na klíně a mumlala jsem si pro sebe: „Opium, rulík zlomocný, antimon, všechno velmi účinné látky, pokud nezpůsobí předčasný skon... Doktor Watson nám jistě něco doporučí. Anebo bychom mohli zkusit tu černou žluč vypotit, Sherlocku!“ Mrkla jsem na něj, ani ne tak, abych viděla, jak bude reagovat, ale spíš abych mu ukázala své fanaticky blyškající se oči. Můj smysl pro dramatico totiž nabral na obrátkách a jsem přesvědčená, že se mi velmi dařilo hrát roli

rozvážněné ženy, která udělá cokoli, aby pomohla trpícímu člověku. Obrátila jsem pozornost zpátky ke svému dábelenskému seznamu, který se neustále prodlužoval. Pot, turecká lázeň. Ne, úplné ponoření do *studené* vody! „Tonikum, koupel na vypocení, ledová voda,“ drmolila jsem, „anebo...“ Vzpřímila jsem se na židli, jako kdyby mě zrovna osvítil duch svatý. „Anebo co jednu z těch nových galvanických koupelí? Četl jsi o nich, Sherlocku? Ponoří člověka do vody, do které pustí elektrický proud...“

„Nech mě být, nebo zelektrizuji já *tebe*.“ Hurá! Přerušil mě!

Rozzářeně jsem se mu podívala do rozčilených očí, jejichž pohled byl teď soustředěný na mě. „Víš, že jsou k mání i galvanické pásky, mají je v některých modernějších obchodech. Mohla bych ti jeden přinést a ty bys ho mohl nosit, dokud se nebudeš cítit lépe.“

„Zmiz odsud a nech mě na pokoji, Enolo!“

„Nechat tě jako krtka pojídajícího červy ve tmě? To sotva, můj drahý bratře. Je mým posláním a taky povinností se o tebe postarat.“

„K čertu s tvým posláním!“ Vzpřímil se, rukama svíral pohovku a, sláva všem, zvýšil na mě hlas! „Jsi dotěrná,“ křičel, „co mám dělat, abys...“

„Přesně!“ zakřenila jsem se na něj. „Galvanizace je přesně to, co máš dělat, aby ses vyléčil. A společně s galvanickým páskem bych ti určitě mohla koupit pár hořčičných náplastí. Slyšela jsem, že proti melancholii někdy zabírá něco proti dráždění...“